

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Ο Ἄρχηγός τῆς 9ης Ο.Ν.Α. Μ. Φιλιππίδης ἐπιστρατεύτηκε. Ἡ ὁμάς εἶχε ἐκδρομὴ στὴν Γλυφάδα στὶς 15 Ἀπριλίου.

Ἡ 2α Ο.Ν.Α. εἶχε ἐκδρομὴ στὴν Κηφισσιὰ στὶς 15 Ἀπριλίου.

Δεκαοκτὼ Λυκόπουλα ὁρκίστηκαν σὲ μιὰ ἐκδρομὴ τοῦ Συστήματος Ν. Φιλαδελφίας στὴν Πεντέλη στὶς 18 Ἀπριλίου.

Δύο Λυκόπουλα ὁρκίστηκαν ἐπίσης στὴν ἐκδρομὴ τῆς 37ης Ο.Π.Α. στὸ Χαϊδάρι στὶς 8 Ἀπριλίου.

Στὸν περίβολο τῆς Ἀγ. Ζώνης ἔγινε ὁρκομοσία Λυκοπούλων τῆς 20ης Ἀγέλης Ἀθηνῶν. Πολὺς κόσμος παρευρέθηκε καὶ ἔγινε καὶ ἀγιασμός ἀπὸ τὸν ἱερέα.

Ἡ 1η Ο.Π. Χαλανδρίου καὶ ἡ 2α Ο.Ν. Π. Φαλήρου ἔκαναν ἐκδρομὴ στὴν Ἁγία Μαρίνα τὴν Κυριακὴ 15 Ἀπριλίου. Μερικοὶ πρόσκοποι τῆς 2ας Ο.Ν.Π. Φ. προβιβάστηκαν σὲ Β' τάξεως.

Στὴν ὁμάδα Ὑμητιοῦ, ἔγιναν πρόσκοποι μερικὰ Λυκόπουλα τῆς Ἀγέλης τῆς.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς 1ης Ο.Π.Α. Π. Δουκάκη τοῦ περιώνυμου «Κάστορα» στὶς 24 Μαρτίου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιστρατευτεῖ, ἔγινε συγκέντρωση ὄλου τοῦ 1ου Συστήματος, πού ἔχει 3 ὁμάδες, στὴν ὁποία ὁρκίστηκαν 6 πρόσκοποι.

Ἡ 17η Ἀγέλη Ἀθηνῶν γιόρτασε τὴν γιορτὴ τῆς Μητέρας. Στὴν γιορτὴ αὐτὴ παρευρέθησαν ὁ Γ. Ἐφορος, ὁ Π. Ἐφορος Ἀθηνῶν, ὁ Ἐφορος Λυκοπούλων, ὁ Κος Σολομωνίδης καὶ οἱ γονεῖς τῶν Λυκοπούλων. Τὰ Λυκόπουλα τραγούδησαν τραγούδια σχετικὰ μὲ τὴν γιορτὴ

καὶ προσέφεραν τὸ καθένα στὴν μητέρα του ἀπὸ ἓνα δῶρο πού εἶχαν ἐτοιμάσει μόνα τους. 8 νέα Λυκόπουλα ἔδωσαν τὴν ὑπόσχεσή τους.

Ἡ ἐνωμοτία Ἀλεπούδων τῆς 7ης Ο.Π.Α. Παπαθεοδώρου εἶχε διήμερη ἐκδρομὴ στὴν Μονὴ Πεντέλης στὶς 21 καὶ 22 Ἀπριλίου.

Ἡ 1η Ο.Π.Α. ἐκδίδει αὐτὲς τὶς μέρες ἓνα βιβλίο τὸ « Ὡσπου νὰ φτάσουμε ».

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Οἱ ὁμάδες Πάτρας ἐξακολουθοῦν τὴν δουλειά τους. Ὀλοένα καὶ πληθαίνουν γιὰτὶ ὑπάρχει μεγάλο ρεῦμα πρὸς τὸν Προσκοπισμό. Ἡ παρέλαση τῆς 24ης καὶ 25ης Μαρτίου τῶν ὁμάδων Προσκόπων καὶ Ναυτοπροσκόπων ἔκανε τὸν κόσμο νὰ ἐπευφημήσει τοὺς Πρόσκόπους πού παρήλαυναν.

Οἱ λέσχες καὶ ἡ τοπικὴ ἐφορία ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἱταλικὴ σχολή.

ΝΕΑ ΤΩΝ ΟΔΗΓΩΝ

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες βρέθηκε ἡ Σημαία τοῦ Σώματος πού ἐμφανίστηκε στὴν παρέλαση τῆς 25ης Μαρτίου μὲ ἀντιπροσωπία ἑξὶ ὀδηγῶν.

Σιγά, σιγά δὲς οἱ ὁμάδες σχηματίζονται καὶ ἀρχίζουν ἐντατικὰ τὶς δουλειές τους.

Στὴν Πάτρα ἔχουν ἤδη δοθεῖ στολές στὶς ὀδηγούς.

Τὸ ἐξαιρετικὸ περιοδικὸ τῶν ὀδηγῶν « Ἡ Ὄδηγός » πρόκειται σύντομα νὰ ἐκδοθῇ.

ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΗΣ ΕΝ/ΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥΪΝΩΝ ΤΗΣ 3ΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α'. 1936-39 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

Υπεύθυνος: Α. Ι. ΖΑΝΝΟΣ Κουμπάρη 5 — Τηλ. 28-938	ΕΤΟΣ 4ον — ΦΥΛΛΟΝ 34ον 1 Μαΐου 1945	Τιμή Φύλλου Δρχ. 30
--	--	------------------------

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΦΘΑΝΕΙ

Κάθε φορά που κοντεύει τὸ Πάσχα καὶ φθάνουν οἱ διακοπές, μεγάλη κίνηση στὴν ἐνωμοτία.

Εἴμαστε κοντὰ στὴν Πασχαλινὴ κατασκήνωσι, ἀλλὰ κυρίως πλησιάζουμε στὸ καλοκαίρι. Εἶναι ἡ πιὸ σημαντικὴ περίοδος τοῦ χρόνου, ἰδιαίτερα γιὰ μᾶς τοὺς ναυτοπροσκόπους. Καί τί δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε. Θυμᾶμαι τὰ παλιὰ χρόνια, γιὰ τὰ 4 χρόνια τῆς σκλαβιάς φυσικὰ λίγα πράγματα μπορούσαμε νὰ κάνουμε καὶ λιγότερα νὰ σκεφτοῦμε.

Σήμερα ὅμως σκέφτομαί τί μπορούμε νὰ κάνουμε φέτος.

Εἶναι τόσο πολλά. Πρῶτ' ἅπ' ὅλα ἔχουμε τὴ βάρκα μας. Τὴν ἔχουμε παρατήσει τόσο χρόνια. Προχθὲς πού πήγα νὰ δῶ τί γίνεται, τὴν βρῆκα σὲ κακὴ κατάσταση. Τὸ πρῶτο ποῦχουμε νὰ κάνουμε τώρα τὴν ἀνοιξὴ εἶναι νὰ τὴν ἐτοιμάσουμε γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ μας ταξίδια. Θέλει καλαφάτισμα, θέλει ξύσιμο, νὰ φύγουν οἱ παλιὲς μογιές, μετὰ κάψιμο μὲ τὸ καμινέτο, στοκάρισμα καὶ γυαλοχάρτισμα. Μετὰ θὰ τὴν περάσουμε μὲ μίνιο, ὀλόκληρη, καὶ κατόπι θὰ κόψουμε ἴσαλο, εἶναι μιὰ δουλειὰ πού θέλει τέχνη καὶ σταθερὸ χέρι γιὰ νὰ γίνῃ ἡ γραμμὴ ἴσια.

Μετὰ θὰ τὴν βάψουμε, πρῶτα τὰ ἔξαλα καὶ μετὰ τὰ ὕφαλα. Στὸ τέλος θὰ τὴν περάσουμε στὰ ὕφαλα μὲ μουράβια γιὰ νὰ μὴ τὴ φᾶνε τὰ σκουλήκια τῆς θάλασσας καὶ στὸ τέλος τοῦ

Μαγιοῦ θᾶνε ὤμορφη καὶ λουσάτη ἔτοιμη νὰ πέσει στὴ θάλασσα. Ἄμα θὰ τὴν ρίξουμε στὴ θάλασσα θὰ τὴν ἀφήσουμε μερικὲς μέρες νὰ στανιάρει καὶ θὰ τὴν βάψουμε ἀπὸ μέσα. Θᾶνε ἔτοιμη γιὰ τὰ πρῶτα τῆς ταξίδια. Ὅμως μιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ πρέπει νὰ δώσουμε στὰ πανιά τῆς καὶ στὸ ἄλμπουρο. Πρέπει νὰ κυττάξουμε νὰ μπαλώσουμε κάθε μικρὴ τρύπα τοῦ πανιοῦ μὲ γερά κομμάτια ἀπὸ ὕφασμα, νὰ ράψουμε τὸ γραντί ἐκεῖ πού ἔχει ξυλωθεῖ, κι' ἔπειτα ἀφοῦ γυαλοχαρτοῦμε τὸ ἄλμπουρο νὰ τὸ περάσουμε μὲ λινέλαιο βρασμένο καὶ στὸ τέλος ἀφοῦ ξεραθεῖ καλὰ στὰ μέρη πού τρίβεται ἡ ἀντένα νὰ βάλουμε καινούργια κομμάτια πετοὶ γιὰ νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ ἄλμπουρο. Αὐτὰ τὰ μέρη πρὶν ἅπ' τὸ ταξίδι μας θὰ τ' ἀλλεΐψουμε μὲ ἄλλειμμα γιὰ νὰ γλυστῶ ἡ ἀντένα καὶ νὰ μὴ μᾶς δυσκολεύει σὰν ἀνεβάξουμε τὸ πανί. Ἄφοῦ φροντίσουμε νὰ βάλουμε στὴν κορφὴ τοῦ ἄλμπουρου ἕναν ἐπισείωνα μὲ τὰ χρώματα τῆς ομάδας καὶ στὴν κορφὴ τῆς ἀντένας ἕνα μακαρὰ γιὰ τὴν ἐπαρση τῆς σημαίας, ὅλα θᾶνε ἔτοιμα, θὰ περιμένουμε τὸ πρῶτο Σαββατοκύριακο γιὰ ν' ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος νὰ νοιώσουμε ξανά τὴν πανάρχαιη Ἑλληνικὴ ἀγάπη τῆς θάλασσας.

Εἶναι πολλὲς οἱ δουλειὲς ὅπως βλέπετε, πρέπει νὰ βιαστοῦμε γιὰ νὰ τὶς προφτάσουμε. Ἐμπρὸς λοιπὸν δουλειά.

Διγενῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ**ΚΕΡΚΥΡΑ**

Ἡ πρωϊνὴ καταχνιά σκεπάζει τὴν Κέρκυρα. Τὸ κύμα τριγύρω τῆς ἤσυχας φλοιοβίζει, ἐνῶ στὸ βυθὸ φαίνονται καθαρά τὰ πετραδάκια, βαμμένα μ' ὄλα τὰ χρώματα. Ὅλα εἶναι ἤρεμα ἐδῶ, ὄλα εἶναι ὡμορφα. Καὶ τὸ πράσινο πεδοκο, καὶ ἡ ἄσπρη ἐκκλησία, καὶ ὁ ἀπότομος βράχος καὶ τὸ γαλανόλευκο κύμα. Εἶναι πρωὶ ἀκόμα. Ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησίας ἀνοίγει τρίζοντας. Ἐνας παπᾶς πάει νὰ κτυπήσει τὴν καμπάνα. Σταματάει στὴν κατηφοριὰ κι' ἀγναντεύει πέρα τὸ Ποντικονῆσι. Μιά βάρκα βγαίνει στ' ἀνοιχτά. Ὁ ψαρᾶς σκυμμένος σιάχνει τὸ παραγάδι του, ἐτοιμάζει τὰ δολώματα. Ἡ καμπάνα στέλνει τοὺς χαρμόσυνους ἤχους τῆς, ἐνῶ ὁ ἥλιος στοργικὰ ἀγκαλιάζει τὴ φύση. Οἱ σαυρες βλέπουν τριγύρω μὲ τὰ χάντρινα μάτια τους καὶ τρέχουν νὰ ζεσταθοῦν. Βιαστικά ἀρχίζουν τὰ σιγυρίσματα τῶν νοικοκυράδων στὰ κάτασπρα χαριτωμένα σπιτάκια. Οἱ πόρτες ἀνοίγουν μ' ὄρμη, στρογγυλοπρόσωπες μαγεύσεις μὲ τὰ χέρια φορτωμένα καλάθια βγαίνουν γιὰ νὰ φωνίσουν. Κατεβαίνω στὴν πόλη, μὰ γρήγορα ἀπογοητεύομαι. Παληὰ κοντέϊκα σπίτια μὴ τὰ οἰκόσημα πάνω στίς πόρτες τους καθρεφτίζουν τὴν γκριζα, θλιμμένη ὄψη τους στὰ γαλανὰ νερά. Δυὸ-τρὶα ἀμαξάκια περνοῦν. Τ' ἄλογα ζωηρά, ξεκούραστα τρέχουν μὲ κέφι. Μπαίνω σὲ μιὰ

βάρκα. Ὁ βαρκάρης πετάει τὸ τσιγάρο του καὶ πιάνει τὰ κουπιά. Σχίζουμε τὴν ἤσυχη θάλασσα. Ἐνας γλᾶρος πετᾶ ἀπάνωθὲ μας καὶ ἀφίνει στριγγές κραυγές στὸ ἀντίκρουσμα τῶν ψαριῶν ποὺ βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια κι' ἀμέσως ξαναβουτοῦν τρομαγμένα. Ὅλα τριγύρω μου θυμίζουν τὸν Σολωμό, τὴν λεπτὴ ποίησή του, τὴν ἄρμονία του. Εἶναι κιόλας ἡ Κέρκυρα ἡ δευτέρη πατρίδα του. Ἐδῶ πέθανε. Βρίσκεται ἄλλωστε καὶ τὸ σπίτι του.

Ἡ μέρα περνᾶ γοργά. Ἡ νύχτα διπλώνει τὰ φτερά τῆς πάνω ἀπ' τὸ χαριτωμένο νησί. Τ' ἀστέρια ἀρχίζουν ν' ἀχνοφέγγουν, τὸ φεγγάρι ἀργὰ σηκώνεται. Ἡ κίνηση μεγαλώνει στοὺς δρόμους. Γοργὰ τ' ἀμαξάκια τρέχουν, οἱ κανταδόροι μὲ τίς κιθάρες στὰ χέρια τους τραγουδοῦν κι' ἡ πόλη γεμίζει μὲ τοὺς παληοὺς νοσταλγικοὺς ἤχους. Μερικοὶ γέροι ἀκούοντάς τους θυμοῦνται τὰ δικά τους κι' ἀναστενάζουν. Οἱ ταβέρνες εἶναι γεμάτες ἀπὸ παρέες ποὺ τραγουδοῦν. Μὲ τὸ τραγοῦδι ἄλλωστε τὸ κρασί κυλᾶ πιὸ εὐκόλα στὰ διψασμένα λαρύγγια. Μιά κοπέλλα, μὲ τὴν ἐθνικὴ ἐνδυμασία χορεύει τὸν Κερκυραϊκό

Στὸ νησί τοῦ τραγοῦδιου
ποὺ παίζουν τὰ βιολίνα
γνώρισα μιὰ κόμησσα
πανώρηνα σενιορίνα.

Τὸ κέφι ὀνάβει. Ζαλισμένος βγαίνω στὴν προκυμαία. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονται τὰ βαθράκια νὰ φωνάζουν, ἐνῶ τρομαγμένος ὁ γρύλλος ψιθυρίζει τὸ αἰώνιο κρὶ-κρὶ του. Οἱ παρέες φεύγουν κρατώντας στὰ χέρια τους πολύχρωμα φαναράκια. Τὸ φεγγάρι ἔχει βγῆ γιὰ καλά. Φωτίζει παντοῦ τὸν ὄριζοντα μὲ τ' ἀσημένιο φῶς του. Μιά ψιλὴ γραμμὴ ξεχωρίζει τὴν θάλασσα ἀπ' τὸν οὐρανό. Ἐκεῖ σταματᾶ τὸ μάτι. Ἀλλὰ ὁ νοῦς πετάει πιὸ μακριὰ, διασχίζει θάλασσες καὶ ὠκεανούς, κολυμπάει μαζὶ μὲ τὸ δελφίνι, ταξιδεύει μαζὶ μὲ τὸν γλᾶρο. Καὶ σ' ἀφίνει ἐσένα μόνο νὰ κάθῃσαι πάνω σ' ἕνα βράχο. Ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη σὲ γεμίζει μὲ μιὰ γλυκιὰ μεμαγχολία. Νοιώθεις ὅμως πῶς εἶσαι εὐτυχισμένος.

X. K.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ Β. Ρ.

Ἀποχαιρετιστήριον ἐντολαί, τοῦ Ἀρχι-
προσκόπου Στρατηγῶς BADEN-POWELL
Λόρδου τοῦ Γκίλγουελ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

Ἀγαπήτοί μου Πρόσκοποι,

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε πάρα πολὺ εὐτυχής
ὄχι μόνον μέσα εἰς τὸ οἰκογενειακόν μου περι-
βάλλον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἔξω κόσμον.

Θὰ ἐπιθυμοῦσα πρὶν φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον
αὐτὸν νὰ εἰπῶ πύση εὐγνωμοσύνη αἰσθάνομαι
σὲ ἑκατοντάδες ἀνθρώπων, χιλιάδες μᾶλλον
διὰ τὰς καλωσύνας, τὰς ὁποίας μοῦ προσέφεραν.

Με συνεκίνησε κατὰ καιροὺς βαθειά, ἡ χι-
ρούμενη προθυμία τοῦ συναγεῖτα σὲ ἀδελφοὺς
Προσκόπους καὶ σὲ συνηγηκόους μου. κάθῃ
τάξεως κοινωνικῆς, μέτα σ' ὅλη τὴν Αὐτο-
κρατορίαν.

Καὶ ἡ καλοκαρδιά αὐτὴ δὲν περιορίσθη
μόνον σὲ συμπατριώτας μου, διότι καὶ ἄνθρωποι
ἄλλων ἐθνικαῶν μοῦ προσέφεραν τὴν φι-
λίαν των μὲ τὸν ἴδιον τρόπο.

Καὶ τοῦτο δὲν ὀφείλετο σὲ τίποτε τὸ ὁποῖον
ἐγὼ νὰ τοῦς ἔχω προηγουμένως προσφέρει
ἀφοῦ εἰς πολλὰς περιπτώσεις μοῦ ἦταν τελείως
ξένοι, ἀλλὰ ἦτο μόνον ἡ ἐξωτερικεύσις τῆς
καλοκαρδίας τοῦ χαρακτῆρος των.

Αὐτὸ συνετέλεσε εὐρύτατα εἰς τὸ νὰ κατα-
στήσῃ τὴν ζωὴν μου εὐτυχισμένη, ὅπως ἦτο,
καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγο θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι
τὸ αὐτὸ καλοκάρατο πνεῦμα θὰ διοχετευθῇ
καὶ θὰ ἐξελιχθῇ περισσώτερον ἀκόμη εἰς τὴν ἐ-
παρχομένην γενεάν, ἔτσι ὥστε νὰ πολλαπλα-
σιασθῶν οἱ εὐτυχισμέναι περιπτώσεις ζωῆς
καὶ νὰ γενικευθῇ ἡ ἀρχὴ τοῦ Χριστιανικοῦ
Ἰδεώδους τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Εὐδοκίας με-
ταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Τώρα πού βλέπω πίσω μου μιὰ ζωὴ πλέον
τῶν 80 ἐτῶν, ἀντιλαμβάνομαι πόσον σύντομη
εἶναι ἡ ζωὴ καὶ πόσον μικρὰν ἀξίαν ἔχουν ἡ
ὀργὴ καὶ αἱ πολεμικαὶ διαμάχαι.

Τὸ μόνο πού ἔχει ἀξίαν εἰς τὴν ζωὴν εἶναι ἡ προ-
σπάθεια νὰ διδῇ κανεὶς τὴν δυνατὴν εὐτυχίαν
στοὺς ἄλλους.

Ἄν ποτὲ παρακλιουθῆσατε τὴν παρὰ
στάσι τοῦ PETER PAN θὰ ἐνθυμεῖσθε ὅτι
ὁ Ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν ἐτοίμαζε πάντοτε
τὸν ἐπιθανόντιον λόγον του, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο
μήπως, δὲν ἐπρόφθανο νὰ τὸν ἐτοιμάσῃ ὅταν
θὰ ἦτο καιρὸς.

Αὐτὸ μοιάζει πολὺ μὲ ἐτι μοῦ συμβαίνει
σήμερον. ἂν καὶ δὲν πεθαινω αὐτὴν τὴν στιγμήν,
θὰ συμβῆ αὐτὸ προσεχῶς καὶ θέλω νὰ σὰς
στείλω λίγα λόγια διὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω
Σκεφθῆτε ὅτι εἶναι τὰ τελευταῖα λόγια
ποῦ θ' ἀκούσετε ἀπὸ ἐμένα μελετήσατέ τα
λοιπὸν καλά.

Ἐπέριστα μιὰ ζωὴ πολὺ εὐτυχισμένη καὶ
ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι ὁ κάθε ἓνας ἀπὸ σὰς
νὰ τὴν ζῆσῃ τόσο εὐτυχισμένα ὅσο καὶ ἐγὼ
Προσβεύω ὅτι, ὁ Θεὸς μᾶς στέλνει εἰς τὸν
χαρούμενον αὐτὸν κόσμον, διὰ νὰ εὐτυχούμε καὶ
νὰ ἀπολαμβάνομε τὴν ζωὴν.

Τὴν εὐτυχίαν δὲν τὴν κάνει ὁ πλοῦτος, οὔτε
μόνον ἡ ἐπιτυχία τοῦ σταδίου σας, οὔτε καὶ
οἱ ἀτομικαὶ ἀπολαύσεις.

Ἐνα βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχίαν εἶναι νὰ φρο-
ντίζετε νὰ εἴσθε ὑγιεῖς καὶ δυνατοὶ ἐφ' ὅσον
εἴσθε παιδιὰ διὰ νὰ γίνεσθε χρήσιμοι γιὰ νὰ
μπορεῖτε νὰ ἀπολαύσετε τὴν ζωὴν ὅταν ἀ-
νδρωθῆτε.

Ἡ μελέτη τῆς φύσεως θὰ σὰς διδάξῃ πόσον
γεμάτος ἀπὸ ὄραϊα καὶ ἀξιοθαύμαστα πρά-
γματα εἶναι ὁ κόσμος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔ-
πλασε διὰ νὰ τὸν ἀπολαμβάνετε ἐσεῖς.

Νὰ ἀρκεῖσθε καὶ νὰ εὐχαριστεῖσθε μὲ ἐ-
κεῖνο πού ἔχετε καὶ νὰ φροντίζετε, ὅσο εἶναι
δυνατόν, νὰ τὸ βελτιώνετε. νὰ βλέπετε πάντοτε
τὴν φωτεινὴν πλευρὰν τῶν πραγμάτων καὶ
ὄχι τὴν σκοτεινὴν.

Ἄλλὰ ὁ πραγματικώτερος τρόπος νὰ ἀ-
πολαύσῃ κανεὶς τὴν εὐτυχίαν, εἶναι νὰ τὴν σκο-
ρπίξῃ στοὺς ἄλλους.

Προσπαθήσατε ὅταν θὰ ἀφήσετε αὐτὸ τὸν

κόσμο, να τὸν ἀφήσετε ὀλίγο καλύτερον ἀφ' ἧτι τὸν ἠύρατε, καὶ ἔταν θὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ σας νὰ πεθάνετε, θὰ ἀποθάνετε εὐτυχεῖς διότι θὰ αἰσθάνεσθε ὅτι, ὅπως-δήποτε, δὲν ἐυπαταλήσατε τὸν καιρὸ σας καὶ ὅτι ἐκάματε τὸ καλύτερον ποῦ ἤδυνήθητε.

Ἔστὲ Ἕτοιμοι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ ζήσετε καὶ νὰ πεθάνετε εὐτυχεῖς. Μείνατε πάντοτε πιστοὶ στὴν Προσκοπικὴν σας ὑπόσχεσι καὶ ἔταν ἀκόμη παύσετε νὰ εἴσθε παιδιὰ. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ καὶ νὰ τὰ κάμετε Ὁ φίλος σας BADEN POWELL

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ἀγαπηταί μου Ὁδηγοί,

Λίγα λόγια διὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω, τὰ τελευταῖα ποῦ θὰ ἔχετε ἀπὸ ἐμένα.

Εἶναι μόνον διὰ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ἔταν ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, ὅτι ἡ ἀποστολή σας στὸν κόσμον εἶναι νὰ εἴσθε εὐτυχεῖς καὶ νὰ μεταδίδετε τὴν εὐτυχίαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Αὐτὸ πᾶς φαίνεται εὐχάριστο καὶ εὐκολο δὲν εἶναι ἔτσι;

Θὰ θρῦσσετε κάνοντας τοὺς ἄλλους εὐτυχησμένους μὲ τὸ καλὸ ποῦ σεῖς θὰ τοὺς κάμετε, καὶ θὰ ἰδῆτε πᾶς δὲν θὰ εἶναι ἀνάγκη τότε νὰ σκοτιζέσθε γιὰ τὴ δική σας εὐτυχίαν διότι γρήγορα αὐτὴ θὰ ἔλθῃ μόνη της.

Δίνοντας τὴν εὐτυχίαν στοὺς ἄλλους εὐτυχεῖτε σεῖς οἱ ἴδιες.

Ἀργότερα ποῦ θὰ ἔχετε σπίτι δικό σας ἔταν τὸ διατηρῆτε φωτεινὸ καὶ χαρούμενο δίδετε τὴν εὐτυχίαν στὸν ἄνδρα σας.

Ἄν ὅλα τὰ σπίτια ἦσαν φωτεινά καὶ καθαρά θὰ ὑπῆρχαν ὀλιγώτερα καπηλειὰ καὶ οἱ ἄνδρες δὲν θὰ ἤθελαν νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ ἀλλὰ θὰ ἔμεναν στὸ σπίτι.

Διὰ νὰ γίνῃ αὐτό, ἴσως νὰ χρειασθῇ σκληρὴ δουλειὰ ἐκ μέρους σας, ἀλλὰ αὐτὴ θὰ φέρῃ μόνη της τὴν ἀμοιβή.

Ἐπειτα, ἂν ἔχετε τὰ παιδιὰ σας ὑγιᾶ, καθαρά καὶ ἀπησχολημένα μὲ ἐργασία, θὰ εἶναι εὐτυχησμένα. Τὰ εὐτυχησμένα παιδιὰ ἀγαποῦν τοὺς γονεῖς τους. Καὶ δὲν ὑπάρχει

τίποτε ποῦ νὰ σᾶς δώσῃ μεγαλύτερη χαρὰ πρὸ ἑνα παιδιὸ ποῦ νὰ σᾶς ἀγαπᾷ.

Ἔχω τὴν πεποίθησιν πᾶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ εἴμασθε εὐτυχεῖς εἰς αὐτὴ τὴ ζωὴ. Μᾶς ἔδωσε, γιὰ νὰ τὸν κατοικοῦσε, ἕναν κόσμον γεμᾶτον ἀπὸ ὀμορφιᾶς καὶ θαύματα καὶ μᾶς ἔδωσε ὄχι μόνον μάτια διὰ νὰ τὰ βλέπουμε ἀλλὰ καὶ διάνοια διὰ νὰ τὰ ἀντιλαμβανόμεθα, φθάνει μόνον νὰ ἔχωμε ἀρκετὴ κρίσι ὥστε νὰ τὰ βλέπουμε μὲ αὐτὴν τὴν ἄποψιν.

Ἀπολαμβάνομε τὸν ἥλιον, τὸν λαμπρό, καὶ μεγαλειώδη τοπία τῆς φύσεως. Βλέπουμε τὴν ὀραιότητα τῶν δέντρων καὶ τῶν ἀνθῶν Παρακολουθοῦμε μὲ θαυμασμὸ πᾶς ἀπὸ τὸν σπόρον βγαίνει τὸ νεαρὸ φυτὸ ποῦ ἐξελίσσεται σὲ λουλούδι, ποῦ μὲ τὴν σειρὰ του πάλι θὰ ἀντικαταστήσῃ λαουλούδι ἄλλα ποῦ θὰ μαρθεῖν καὶ θὰ πεθάνουν.

Διότι, ἂν καὶ τὰ φυτὰ ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν, τὸ γένος των δὲν χάνεται ἀλλὰ νέες γενεὲς γεννῶνται

καὶ ἀναπτύσσονται διὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τοῦ δημιουργοῦ.

Ὅστε καθὼς βλέπετε, σεῖς αἱ γυναῖκες εἴσθε προωρισμένες νὰ ὑπηρετήσετε τὸν Θεὸν κατὰ δύο τρόπους. Πρῶτον, δίνοντας παιδιὰ στὸν κόσμον διὰ νὰ συμπληρώνονται τὰ κενὰ ποῦ ἀφίνουν ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκλείπουν, καὶ δεύτερον, φέρνοντας τὴν εὐτυχίαν στὸν κόσμον μὲ τὸ νὰ δημιουργεῖτε σπίτια εὐτυχησμένα καὶ μὲ τὸ νὰ γίνεσθε σεῖς ἡ ἴδιες σύντροφοι καὶ καὶ χαρούμενοι τῶν συζύγων καὶ τῶν παιδιῶν σας.

Καὶ εἶναι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀποστολή σας ὡς «Ὁδηγοί». Μὲ τὸ νὰ εἴσθε ἡ σύντροφος, νὰ ἔχετε δηλαδὴ ἐνδιαφέρον στὴν ἐργασία καὶ νὰ συμμερίζεσθε τὰς προσπάθειάς τοῦ ἀνδρός σας, τὸν βοηθεῖτε μὲ τὴν ἀγάπην καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ μὲ τὴν ὑποβολὴν σας, καὶ γίνεσθε ἔτσι καὶ ἰδικαί του. Ὁδηγοὶ ἐπίσης ἔταν ἀνατρέφετε τὰ παιδιὰ σας μὲ τὴν φροντίδα νὰ δίδετε στὸν νοῦν καὶ στὸν χαρακτῆρα τους τόση δύναμιν ὥστε καὶ στὰ σώματα καὶ στὴν ὑγείαν τους, τοὺς δίδετε τὰ καλύτερα ἐφόδια διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Ο ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

‘Ο ρεπόρτερ οφείλει να έχει μεγάλο ταλέντο. Πρέπει να μπορεί να παρακολουθεί τρεις συζητήσεις συγχρόνως. Ένας πρόσκοπος μπορεί να κατορθώσει να κάνη αυτόν τον άθλο; Αυτός που επιθυμεί να δοκιμάσει κάζεται σε μια καρέκλα. Έμπρός του, δεξιά και αριστερά κάθονται τρεις πρόσκοποι που πρόκειται να του μιλήσουν. Τους δίδεται το σύνθημα και αρχίζουν να μιλούν συγχρόνως αναπτύσσοντας στον ρεπόρτερ τις ιδέες τους. Αυτός πρέπει να προσέξει ή καταλάβει και τις τρεις όμιλεις. Κατόπιν, επαναλαμβάνει κάθε μία καθαρά, χωρίς να κάνη σοβαρό λάθος. Οι όμιλεις εκτός αυτού θα έχουν ετοιμασθεί από πριν και θα περιέχουν ή κάθε μία ήμερομηνίες, τοποθεσίες, γνωστόν αριθμό που θα επιτρέψουν τον ακριβή έλεγχο του ρεπόρτερ. Οι άκροατές θα είναι οι δικηγόροι του παιχιδιού και θα προσάψουν τα λάθη ή θα συζητούν τον ρεπόρτερ αναλόγως της αξίας του.

Σκορπίζοντας κατ’ αυτόν τον τρόπο την αγάπη και την ευτυχία, θα κερδίσετε δια τον εαυτό σας εις ανταλλαγήν, την αγάπη του συζύγου και των παιδιών σας και αυτό είναι ότι πολυτιμότερον υπάρχει στην κήσμο.

Τότε θα καταλάβετε ότι ή «Παράδεισος» δέν είναι μια ασύλληπτος ιδέα ευτυχίας ψηλά στον Ουρανό μετά θάνατον, αλλά ότι είναι εδώ, τώρα, στον κόσμο αυτόν, μέσα στα ίδια σας τή στήσι.

‘Οδηγείτε, λοιπόν, τούς άλλους στην ευτυχία, με τον τρόπο αυτόν θα φέρετε την ευτυχία στον εαυτό σας και αυτό θα είναι εκείνο που ή θεός ζητεί από σας

BADEN POWELL

Ο ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Δίδεται σε κάθε παίκτη ένα σκονιό μπερδεμένο κατά ένα ορισμένο τρόπο. (Όλα τή σκονιό πρέπει βέβαια να είναι μπερδεμένα κατά τον ίδιο τρόπο)

Στό σύνθημα οι παίκτες προσπαθούν να λύσουν τούς κόμπους του σκονιού όσο τή δυνατό πιά γρήγορα.

Αυτός που θα λύσει όλους τούς κόμπους πρώτα θα είναι ή νικητής.

Γιά να γίνη τή παιχιδι πιά ενδιαφέρον γίνονται διάφορες παραλλαγές.

1 Γιά να λύσουν τούς κόμπους τούς δένουν τή μάτια

2 Έμπρός από κάθε παίκτη βρίσκεται ένας πρόσκοπος που βασίζει μια σύριγγα με νερό.

-Αυτός που διευθύνει τή παιχιδι δίνει στους προσκόπους τή σκονιό μπερδεμένα αυτοί προσπαθούν να τή λύσουν με τή χέρια από πίσω στη ράχη τους. Μετά δίνει τή σύνθημα. «Άρχισατε». Καθένας προσπαθεί να ξεμπερδέψει τή σκονιό σε ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, όταν αυτόν ή χρόνος περάση ή αρχηγός του παιχιδιού φωνάζει «Πιτσιλίστετε». Όσοι από τούς προσκόπους δέν μπορούν να προστατεύσουν τή πρόσωπό τους κρατώντας μπροστά τους τή σκονιό εντελώς ξεμπερδεμένα (αυτό σταματά τούς προσκόπους που έχουν νερό να τούς βρέχουν). δέχονται κρύο νερό στο πρόσωπο ώσπου να κατορθώσουν να λύσουν τή σκονιό.

ΜΕΤΑΦ. Σ. Φ.

ΑΠ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ ΣΤΟΝ ΝΟΤΙΟ

‘Ο Άρχηγός, διδάσκει τή ανεμολόγιο στους προσκόπους...

-Άρχηγός: “Αν στρέψης προς ανατολάς και βλέψης τόν ανατέλλοντα ήλιο, τί θα έχεις από πίσω σου;

Πρόσκοπος: τήν σκιά μου.

Έν]χης: Νίκο γιατί δέν ήρθες στην περασμένη συγκέντρωση;

Νίκος: Γιατί είχα πονόδοντο.

Έν]χης: Μπά, μήπως σου πονάει ακόμα;

Νίκος: Δέν ξέρω;

Έν]χης: Δέν ξέρεις;

Νίκος: “Όχι γιατί τή άφησα στον όδοντογιατρό.

ΜΕΤΑΦ. Γ. Ζ.

ΤΙ ΦΤΙΑΧΝΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΣΧΗ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΛΑΜΠΑ

Σχ. 1

"Αν ποτέ σου εύχει στα χέρια καμιά πετρελαιόλαμπα, πού νά μὴν ἐργάζεται καλὰ, καὶ πού λίγο πολὺ τῆ. θεωρεῖς ἀχρηστή, μὴν τὴν πετάξεις. Βγάλε τὸ φυτίλι μὲ ὄλη του τῆ συσκευὴ καὶ μέσα στὸ κενὸ τῆς λάμπας στερέωσε μιὰ douille (ντουί) γιὰ λάμπα μικρὴ, ἀπ' αὐτὲς πού βάζουν στὰ παλυέλαια. Ὅταν στερεώσης τὴν douille μὲ τὰ σύρματα, δὲν

σοῦ ἀπιμένει παρὰ νὰ βάλῃς τὴν ἀμπούλα καὶ νὰ περάσῃς τὰ δύο σύρματα.

Γιὰ σύρμα καλὸ εἶναι νὰ μεταχειριστῆς φιλό, μονό, καὶ μονωμένο σύρμα. Ἔτσι τὰ δύο ἔμβολα σὰ νὰ ποῦμε, θά'ναι χωρισμένα καὶ θὰ μποροῦν νὰ περαστοῦν καὶ νὰ τυλιχτοῦν γύρω ἀπ' τὸ χερουλι τῆς λάμπας.

Τὰ σύρματα τὰ στρίβεις ἔτσι πού νὰ σχηματίσουν ἓνα σύρμα καὶ ἀπολήγεις σὲ μιὰ πρίζα.

Ἡ λάμπα αὐτὴ, κρεμασμένη στὴν γωνιὰ τῆς ἐνωμοτίας, θὰ δίνῃ πραγματικὴ ἐντύπωση, καμπίνας παλαιοῦ πλοίου.

"Αν θέλεις τὴν βάσεις μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐνωμοτίας σου

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Σχ. 2

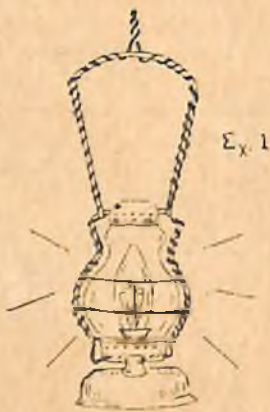
Στὴν κατασκήνωση θὰ σοῦ φανῆ πολὺ χρήσιμη ἢ πιὸ κάτω κατασκευὴ.

Θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ κρεμῶς τὰ δι-ἀφοράσου χρειαζόμενα, πού ἔτσι δὲν θά'ναι παρὰπεταμένα.

Παίρνεις δύο χοντρούτσικα κουτσούρια, τὸ ἓνα νὰ ἀπολήγῃ σὲ δίγαλο, καὶ μὲ τὸ τσεκούρι σου τὰ κάνεις μυτερὰ στὴν ἄκρῃ. Τοῦ ἐνὸς μάλιστα τοῦ κάνεις μιὰ ἐγκοπὴ στὸ πάνω μέρος ὅπως δείχνει τὸ σχῆμα Α. Τὰ δύο κουτσούρια τὰ μπῆρεις στὴ γῆ, σὲ ἀπόσταση ἐνὸς μέτρου ἕνα ἀπ' ἄλλο. Τέλος παίρνεις ἓνα μακρύτερο καὶ ψιλότερο κλωνάρι. Τὴν μιὰ ἄκρῃ του τὴν δένεις στὸ μέρος ὅπου ἔχεις κάνει τὴν ἐγκοπὴ καὶ τὴν ἄλλῃ τὴν ἀκουμπᾶς στὴ δίγαλα.

Ἔτσι εἶναι ἔτοιμη ἡ κρεμάστρα σου, περνῶς μέσα τίς θηλειᾶς τῶν λαμπῶν, τῶν κουβάδων σηκώνοντας τὸ κινητὸ ξύλο. Κι' ἔτσι τὰ πράματά σου εἶναι ἔτοιμα γιὰ χρῆση.

Γλῶρος 3η Β'.

Σχ. 1

Σχ. 2

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΧΥΜΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ὀμόνοια

ΦΩΝΗ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ

Ἀγαπητέ μου πιγκουίνε,

Σοῦτυχε ποτέ νὰ θυμώσεις; ἐλπίζω ὄχι, γιατί σέ ξέρω εὐθυμο καὶ χαρούμενο, ὅμως παρατήρησες πόσο δυσάρεστο εἶναι νὰ θυμώνει κανεὶς; καὶ ἔπειτα ἐκεῖνο τὸ κακὸ συναίσθημα. τὴ γέυση θά'λεγα καλύτερα ποῦ σοῦ μένει, χάνεις τελείως τὰ κέφια σου, νομίζεις πὼς σοῦ-χει ἔρθει μεγάλο κακὸ καὶ μετὰ ἀπὸ ὥρα καταλαβαίνεις ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε μόνο εἶναι γιατί θύμωσες πρὶν ἀπὸ λίγο.

Ἔ, λοιπὸν θυμᾶμαι μιὰ παλιὰ ἱστορία. Στὴν κατασκήνωσή στὸ Σούνιο μιὰ νύχτα ἤρθαν ἐπισκέπτες ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια εἶπαν νὰ δοκιμάσουν τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ἀντοχὴ τοῦ σκοποῦ. Ἔτσι μοιράστηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ κάνουν φασαρία, ὁ σκοπὸς ἔτρεχε ἀπὸ δῶ ἀπὸ κεῖ καὶ στὸ τέλος κατάφερε νὰ τσανκώσῃ τὸν ἕνα. Τὸν θυμᾶμαι ἀκόμα ποῦ τὸν εἶχε βάλει κάτω, ἦταν πιὸ χεροδύναμος καὶ τὸν ἀπειλοῦσε νὰ τοῦ κόψει τὸ τσουλοῦφι ἂν δὲν μαρτυροῦσε ποῦ βρισκόταν ὁ σύντροφός του καὶ ποῖος ἦταν, ὅμως αὐτὸς προτίμησε νὰ δῆ νὰ κατασιρέφεται ἢ καλλονῆ του παρὰ νὰ μὴ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ του, ἔτσι τελικὰ κατῶρθωσε ὁ σύντροφος νὰ ἀδειάσῃ τὸ ἀντίσκηνό του καὶ ὁ δυστυχὴς σκοπὸς κοιμήθη μετὰ τὸ... μπανιερό του.

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ εἶν' εὐθυμο, ὅμως εἶναι γεμάτη ἢ ζωὴ ἀπὸ περιστάσεις ὅπου γιὰ νὰ μὴ μπορέσεις νὰ κρατήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου κάνεις κακὸ καὶ σὲ σένα καὶ σ' ἄλλους γύρω σου πολλούς.

Στὸ νόμο μας θὰ βρεῖς: ὁ πρόσκοπος εἶναι ἐγκρατὴς κ.λ.π.

Νομίζω πὼς τὸ ἄρθρο τοῦτο εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ σημαντικώτερα. Γιατί μέσα σ' αὐτὸ βρίσκεις ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν εὐτυχία. Σὰν μπορεῖς νᾶσαι τόσο δυνατὸς ποῦ νὰ κρατᾶς τὸ θυμὸ σου, σὰν ὅλα γύρω σου εἶναι ἔτσι ἀνάποδα ποῦ σὲ σπρώχνουν νὰ κάνεις τὸ ἀντίθετο, νοιώθεις εὐτυχισμένος καὶ κάθε φορὰ ποῦ κατορθώνεις νὰ νικήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου καὶ νὰ μὴ παραδοθῆς στὸν εὐκόλο δρόμο τοῦ θυμοῦ ἢ τῆς ψευτιάς νοιώθεις καὶ πιὸ μεγάλος καὶ γίνεσαι περήφανος γιὰ αὐτόν.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα μάθε νὰ συγκρατᾶς τὰ ἐνστικτὰ σου, κατόπι τίς κακὲς σκέψεις σου καὶ γρήγορα θὰ δεῖς πὼς ὁ δρόμος τοῦτος εἶναι ὁ πιὸ εὐκόλος γιατί εἶναι ὁ πιὸ ἴσιος. Εἶναι κάτι σὰν τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου. Εἶσαι περήφανος τότε γιατί εἶσαι ἀφέντης στὸν ἑαυτὸ σου καὶ δὲν παραδίνεσαι σὲ κανένα πάθος μὰ καὶ σὲ καμμιά ταπείνωση.

Εἶσαι ἀγνός στὴ σκέψη, αὐτὸ εἶναι τὸ φυσικώτερο, γιατί τὸ νᾶσαι πονηρὸς εἶναι πιὸ πολύπλοκο, θέλει ὑπολογισμό, καὶ μὰ τὴν πίστη μου, νομίζω πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κουράζεσαι κανεὶς γιὰ νὰ κάνει κακὸ.

Νομίζω αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποῦ κάνει τοὺς προσκόπους νὰ μποροῦν νὰ συνεννοοῦντα εὐκόλα, ἐκεῖ ποῦ ἄλλοι ἴσως χρειάζονται συζητήσεις πολύπλοκες μὲ ἀμφίβολα συνήθως ἀποτελέσματα.

Δικός σου
Διγενῆς.

ΣΤΗΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Εἶναι ἀνοιξη. Ὅλη ἡ φύση εἶναι χαρούμενη ὅλα εἶναι ἀνθισμένα, ὅλα μουσιβολοῦν. Τὰ πουλάκια κελαῖδουν σὰν νὰ χαίρονται τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξέως.

Καὶ σ' ἕναν ὠραῖο κῆπο ὅλοι οἱ ὀδηγοὶ τῆς ομάδος ἤμαστε σ' ἕνα πέταλο. Βλέπει κανεὶς 36 κορίτσια μὲ μπλε φοῦστες καὶ ἄσπρες μπλουζὲς 36 κορίτσια ποῦ στὰ πρόσωπά τους εἶναι ζωγραφισμένη ἢ εὐτυχία. Εἰδικῶς μερικὲς ἀνυπομονοῦν πολὺ. Βεβαίως ἠνυπομονοῦμεσασμε γιατί σήμερα θὰ γίνῃ ἡ τρίτη ὀρχομοσία καὶ θὰ ὀρμιστοῦμε. Ἀπὸ σήμερα πιὸ θὰ ἤμαστε ἀληθινοὶ ὀδηγοί! Σήμερα θὰ δάσουμε τὴν ὑπόσχεσή μας θὰ ὑποσχεθοῦμε εἰς τὴν τιμὴ

μας ότι θα προπαθήσουμε να κάνουμε το καθήκον μας! Θα φερέσουμε το τριφύλλι μας και από σήμερα θα χαιρετάμε οδήγικό κάθε άλλη οδήγό! Πώς λοιπόν να μην έννοπομενουμε πῶς να μὴ χτυπᾶ ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση; Σὲ λίγο βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν ἀρχηγό. Μεγάλῃ σοβαρότητι μεγάλῃ σιγῇ. Κι ἀρχηγὸς ἀρχίζει «Υπόσχεσθε στὴν τιμὴ σας νὰ προσπαθήσετε νὰ κάνετε τὰ καθήκον σας πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τὴν Πατρίδα νὰ βοηθήτε ὅλους πανταῦ καὶ πάντοτε νὰ ὑπακούετε στὸ νόμο τῆς ὁδηγού.» Τότε ἕκαστος χαιρετᾶμε οδήγικὰ καὶ ἐπαναλαμβάνουμε τὴν ὑπόσχεση Ἡ ἀρχηγὸς φορεῖ σεκάθε μιά μας τὸ τριφύλλι χαιρετιόμαστε οδήγικὰ. Μετὰ γυ-

ρίζουμε στὴ θέση μας. Αὐτὸ ἦταν τώρα πιά ἡμᾶστε ὁδηγοί.

Ἄλεξάνδρα σήκω ἔχεις νὰ δωτῆς ἐξετάσεις εἶναι ἀργά, μοῦ φωνάζει ἡ μαμά.

Ἄφου ὀρχίζουμε τῶσα ἔσεμε τῆς ἀπαντῶ.

Τι κάνεις λέει, σήκω γρήγορα.

Σηκώνουμε λίγο στὸ κρεβάτι καὶ τρίβω τὰ μάτια μου καὶ λέω:

Μὰ ἀφου τώρα ὀρχίζουμαι. Ποῦ βρισκομαι;

Στὸ κρεβάτι σου ὄνειρο θὰ ἦταν.

Κρίμας καὶ νὰ ἔχῃς νὰ δώσης ἐξετάσεις μαθηματικά!

Κρίμα χίλιες φορές κρίμας καὶ ἦταν τόσο ὄρατιό τόσο ἐπιθυμητό!

Μιά Ὁδηγός.

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΟΛΕΩΣ

Ἐνα παιχνίδι πόλεως πού θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ μάθουμε λίγο τὴν Ἀθήνα (ἢ τὴν πόλιν πού μένομε γενικὰ) εἶναι τὸ ἐξῆς: Ὅλες οἱ ἐνωμοτίες μαζεύονται σὲ ἓνα ὀρισμένο μέρος, ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς λέει νὰ ξεκινήσουν γιὰ ἓνα ἄλλο ὀρισμένο σημεῖο τῆς πόλεως. Κάθε ἐνωμοτία πρέπει νὰ πάρει διαφορετικὸ δρόμο προσπαθώντας νὰ φτάσει γρηγορώτερα στὸ ὀρισμένο σημεῖο.

Γι' αὐτὸ πρέπει οἱ ἐνωμοτίες νὰ εἶναι ἀποφασιστικὲς καὶ νὰ διαλέξουν ἀμέσως τὸν δρόμο τους. Ἀπαγορεύεται νὰ μεταχειριστοῦν ὀτιδήποτε μέσο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πόδια τους.

Κερδίζει ὀρισμένους βαθμοὺς ἡ ἐνωμοτία

πού φτάνει πρώτη. Ἐπίσης φτάνοντας πρέπει νὰ δείξει στὸν χάρτη πού θὰ ὑπάρχει στὸ τέλος, τὸν δρόμο πού ἀκολούθησε. Ἡ ἐνωμοτία πού ἀκολούθησε τὸν συντομώτερο δρόμο ἀσχετῶς ἂν δὲν ἔτρεξε τόσο ὥστε νὰ φτάσει πρώτη, κερδίζει ἐπίσης ὀρισμένους βαθμοὺς (τοὺς βαθμοὺς τοὺς κανονίζει ὅπως θέλει ὁ ἀρχηγός). Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχουν οἱ ἐνωμοτίες χάρτη μαζί τους, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὸν ἔχουν μελετήσῃ ἀπὸ πρὶν (χωρὶς βέβαια νὰ τοὺς ἔχει ἀνακοινωθεῖ τὸ δρομολόγιο). Ἐπίσης μποροῦν οἱ ἐνωμοτίες νὰ ἐκθέσουν τὰ μέσα, τράμ, λεωφορεῖο, πού θὰ μπορούσε νὰ μεταχειριστεῖ κανεὶς πού θὰ ἤθελε νὰ φτάσει ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκκινήσεως στὸ τέλος. Ἐπίσης μιὰ σύντομη ἐξήγηση τῶν ὀνομάτων τῶν δρόμων πού περνοῦν. Π.χ. ἂν περάσουν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Δ. Ἀρεοπαγίτου νὰ ἐξηγήσουν ποιὸς ἦταν ὁ Δ. Ἀρεοπαγίτης καὶ πότε περίπου ἔζησε. Τὸ παιχνίδι αὐτὸ μπορεῖ ἀκόμα νὰ συμπληρωθεῖ ἢ καὶ νὰ ἀλλάξῃ λίγο. Κυρίως πρέπει νὰ προσέξουμε τὸ ξεκίνημα νὰ γίνῃ σὲ ἓνα μέρος ὅπου καταλήγουν πολλοὶ δρόμοι, ὥστε νὰ μπορέσουν εὐκόλα οἱ ἐνωμοτίες νὰ ἀκολουθήσουν διαφορετικὸ. Ἐπίσης πρέπει οἱ ἐνωμοτίες νὰ προσέξουν νὰ ἀποφεύγουν τοὺς πολυσύχναστους δρόμους ὅπου δύσκολα θὰ μποροῦν νὰ κινηθοῦν, μάλιστα μποροῦν νὰ κάνουν ἓναν κατάλογο αὐτῶν τῶν δρόμων πού θὰ μπορούσαν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ νὰ τὸν παραδώσουν στὸ τέλος.

Γιὰ τὴν Ἀθήνα καλὸ μέρος γιὰ ξεκίνημα θὰ ἦταν ἡ Πλάκα ἢ ἡ Ἀκρόπολη ὅπου ὑπάρχουν χίλια δυὸ μικρὰ δρομάκια καὶ καμμιά φορά κανεὶς μπερδεύεται γιὰ νὰ βρῇ ἄκρη.

ΕΜΕΙΣ

Τί δύσκολο πράμα νά διαλλάξεις τὸ ὄνομα τῆς ἐνωμοτίας σου. Τί δύσκολο ἄμα ἔχεις μπροστά σου ὀνόματα ἀπὸ ζῶα, τὸ ἕνα καλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλο καὶ πρέπει νά βρεῖς πιὸ θαυμάζεις πιὸ πολύ. Ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε τυχεροί. Σκεφτήκαμε ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ τὸν Πιγκουῖνο. Καθήσαμε, λοιπόν, διαβάσαμε ζωολογίες, Βίους καὶ πολιτεῖες τῶν ζῶων καὶ φωνάξαμε μονομιᾶς « Βαπτίζόμεθα οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ Πιγκουῖνοι ».

Τέτοιος θαυμασμός μας ἔπιασε γι' αὐτὸ τὸ ζῶο, βρήκαμε ὅτι εἶχε τέτοιες ὁμοιότητες (κυρίως ψυχικὲς καὶ λογικὲς) μὲ τὸν ἄνθρωπο, ὥστε πάνω στὸν ἐνθουσιασμό μας παρ' ὀλίγο νά τρέξουμε στὸν Νότιο Πόλο νά ἀγκαλιάσουμε τοὺς Πιγκουῖνους.

Αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμό μας θὰ προσπαθήσω νά σᾶς δικαιολογήσω, πλουτίζοντας τὶς ζωολογικὲς σας γνώσεις.

Ὁ Πιγκουῖνος, ὅπως ἴσως ξέρεις, εἶναι ἕνα πουλί ποῦ ζεῖ στὶς Νότιες Θάλασσες, στὰ νησιά Φάλκλανδ καὶ κυρίως στὴν Παταγονία. Τὸ σῶμα του εἶναι εὐρωστο καὶ ἔχει σχῆμα κατάλληλο γιὰ κολύμπι. Οἱ γραμμὲς του εἶναι τόσο ἁρμονικὲς, ὥστε δύσκολα θὰ μπορούσαμε νά τὶς περιγράψουμε. Παρ' ὅλο ποῦ εἶναι πουλί, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του τὸ περνᾷ στὴν θάλασσα. Κολυμπᾷ θαυμάσια. ἐνῶ εἶναι ἀδύνατον νά πετάξει. Οἱ φτεροῦγες του μικρὲς ἀλλὰ δυνατὲς ἔχουν σχῆμα πλατὺ καὶ χρησιμοποιοῦνται σὰν κουπιὰ στὴν θάλασσα καὶ σὰν στηρίγματα, ὅταν σκαρφαλώνει

στὰ βράχια. Τὰ φτερά του ἔχουν χρῶμα μαῦρο στὴν ῥάχη καὶ ἄσπρο στὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλιά, ἔτσι ὥστε ὅπως περπατᾷ καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια νά μοιάζει σὲ κύριο ποῦ φοράει φράκο.

Ὅταν κολυμπᾷ μὲ ἡσυχία τὸ κεφάλι του βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸ νερό, ἀλλὰ ὅταν βιάζεται κολυμπᾷ κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ τόσο γρήγορα ὥστε μὲ εὐκολία μπορεῖ νά φτάσει ἕνα ἀτμόπλοιο.

Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι περίεργο εἶναι ὅτι οἱ πιγκουῖνοι ζοῦν (ὅπως τὰ μερμύγκια) μαζεμμένοι σὲ ὄργανωμένες κοινωνίες : Ἡ δουλιὲς σ' αὐτοὺς εἶναι μοιρασμένες, ἄλλοι κυνηγοῦν, ἄλλοι κλωσοῦν τ' αὐγά, ἄλλοι ἀνατρέφουν τὰ μικρά, ἄλλοι φροντίζουν γιὰ τὴν ἄμυνα ἐναντίον τῶν ἀφύρων τους ἐχθρῶν, πράγμα ποῦ εἶναι μοναδικὸ ἀνάμεσα στὰ ζῶα.

Ὅταν ἕνας ποῦ κλωσσάει ἐν' αὐτὸ κουρασθεῖ καὶ τρέξει γιὰ λίγο νά κυνηγήσει, ἀμέσως οἱ γύρω του τρέχουν μὲ μεγάλη προθυμία ποῖος θὰ πρωτοζεστάνει καὶ θὰ προσφυλάξει τὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν παγωνιά. Ὅταν βγοῦν τὰ μικρά ἀπὸ τ' αὐγά εἶναι πολὺ ἀδύνατα. Μετὰ 3-4 ἑβδομάδες χωρίζουν τὰ μικρά σὲ μικρὲς ὁμάδες δώδεκα, δώδεκα περίπου (σὰν τὶς προσκοπικὲς ἴσως 11) ποῦ τὶς φροντίζουν ἕνας ἢ δύο μεγάλοι πιγκουῖνοι καὶ κυττάζουν νά μὴ σκορπίζονται τὰ μικρά καὶ γίνονται θύματα τῶν λαιμάργων γλάρων. Ἔτσι οἱ ἄλλοι πιγκουῖνοι εἶναι ἐλεύθεροι νά πᾶν νά κυνηγήσουν καὶ νά φέρουν τροφή στὰ μικρά τους.

Ὅταν τελειώσουν τὶς δουλειὲς τους ἀρχίζουν νά παίζουν παιχνίδια ὁμαδικά. Τρέχουν, κυνηγοῦνται, βουτοῦν στὴν θάλασσα, κολυμποῦν, μὲ τέτοιες φωνὲς μάλιστα, ὥστε ν' ἀκούγονται ἀπὸ πολὺ μακριὰ (φαίνεται τραγουδοῦν ἢ λὲν κραυγὲς). Λένε κιόλας υερικοὶ ὅτι τοὺς ἀρέσει νά κάνουν μακρινὲς ἐκδρομὲς.

Ἐνας ἐξερευνητὴς λέει γι' αὐτοὺς « Μὲ τὸν ἄνθρωπο ἔχουν κοινὸ αὐτὸ τὸ χαρακτηριστικὸ (πράγμα ποῦ ἀμφιβάλλω ἂν τ' ἔχουν μερικὰ παιδιὰ...) « δὲν ζοῦν, ὅπως τ' ἄλλα ζῶα, γιὰ νά τρῶν, ἀλλὰ τρῶν γιὰ νά ζοῦν ».

Ένας άλλος εξερευνητής διηγείται την εξής σκηνή που δείχνει ότι έχουν και ελαττώματα οί πιγκουίνοι, αλλά και φιλότιμο.

Έπειδή οί πέτρες είναι πολύ σπάνιες στα μέρη που ζοϋν οί πιγκουίνοι, μερικοί απ' αυτους αναγκάζονται να κλέβουν τις πέτρες που κουβαλλοϋν οί γείτονές τους για να χτίσουν την φωλιά τους. Μιά φορά ένας πιγκουίνος είχε κουβαλήσει από μακριά μιιά πέτρα, όταν απομακρύνθηκε λίγο για να κουβαλήση μιιά άλλη, ένας γείτονάς του έπιασε την πέτρα να την

πάει στην φωλιά του. Έκείνη τή στιγμή όμως γύρισε ο πρώτος, άμέσως ο γείτονας την άφησε κάτω και έκανε ότι σκαλίζει το χώμα, γιατί ντροπέταν να πιαστεί κλέφτης.

Φαντάζομαι ότι αρχίζεις να συμεριζέσαι τόν μεγάλο μας θαυμασμό για τόν πιγκουίνο και να λυπάσαι που δέν έχει ή Ένωμοτεία σου για σύμβολο ένα ζώο που του άθέσουν τόσο πολυ το κολύμπι, οί εκδρομές, τα ομαδικά παιχνίδια και ζει τόσο . . . προσκοπικά.

Πιγκουίνος

ΣΕΛΙΔΑ ΛΥΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΓΚΗΡΑ

Ο χορός του Μπαγκήρα, όπως και οί άλλοι χοροί των άγριμιών του Μπαλου, του Κάα, του Ταμπακί, του Σέρ χάν κλπ. είναι μιιά μικρή παράσταση, όπου οί ήθοποιοί άντι να παίζουν τους ρόλους προσώπων παριστάνουν ζωα. Βεβαίως είναι πιό δύσκολο να μιμηθής ένα ζωο παρά έναν άνθρωπο, αλλά είναι πρωτότυπο, έχει περισσότερο γοϋστο και άξιζει τόν κόπο.—Τους χορούς των άγριμιών μπορεί να χρησιμοποιή ή Άγέλη σε μιιά γιορτή της ή σε μιιά συνάντηση με άλλη άγέλη, σε μιιά τελετή ύποσχέσεως κλπ. Έπίσης μερικές φιγοϋρες από τους χορούς μπορούν να κάνουν τα Λυκόπουλα όταν θέλουν να έμφανισθοϋν με πρωτότυπο τρόπο σε μιιά γιορτή γύρω στη φωτιά ή μέσα σε αίθουσα κλπ. Σε μιιά φωτιά κατασκηνώσεως στίς Σπέτσες πρό έτών, Έφοροι

και Άρχηγοί του Σώματος των Ίθαγενών της Αιγύπτου έκαναν την έμφάνισή τους με τα βήματα του χορού του Μπαλου.

Ο Μπαγκήρας διδάξε στο Μόγλη τόν κυνηγι. Ήταν ένας πολυ ίκανός κυνηγός, μπορούσε να σκαρφαλώνει σε δένδρα και να κρύβεται άπαρατήρητος επάνω στα κλαδιά. Μπορούσε να κινηται πολυ ήσυχα και να σέρνεται κολλητά στο έδαφος άθόρυβα και σχεδόν χωρίς να τόν βλέπουν. Μπορούσε άκόμη να μένει άκίνητος σαν άγαλμα την στιγμή που ήθελε και αίφνιδίως να όρμη και με ένα τρομερό πήδημα να πέφτη άπάνω στο ζωο που κυνηγά πριν να του δώσει καιρό να φυλαχθή. Είχε πολυ δυνατά και σκληρά νύχια, άπαραίτητα για τόν κυνηγι του. Μπορούσε να φερθή πολυ άγρια, αλλά ήταν γενναίος και είχε πολυ καλή καρδιά ίδίως για τόν Μόγλη που άγαπούσε.

Στό «Χορό του Μπαγκήρα» παριστάνεις τόν μαύρο πάνθηρα παίζεις δηλαδή ένα ρόλο δύσκολο άν θέλεις να τόν παίξεις πραγματικά καλά.

Άρχίζετε με τόν κύκλο της παρατάξεως. Με τή λέξη «Μπαγκήρα» τα λυκόπουλα κάνουν στροπή δεξιά ή άριστερά για να εύρουν κυνηγι. Σε μιιά στιγμή άνακαλύπτουν ένα έλάφι στη μέση του κύκλου κοντά στο βράχο. Άκέλας έχει φροντίσει να βάλει εκεί ένα καλοθρεμένο έλάφι, που μπορεί να είναι και ένας σωρός από κλαδιά) και έτσι αρχίζει ο χορός:

1) Τα Λυκόπουλα γυρίζουν προς το κέντρον τοῦ κύκλου, ὅπου βρίσκεται τὸ ἐλάφι· τὸ κυττάζουν μὲ προσοχὴ καὶ μὲ μεγάλη ὄρεξι· πέφτουν στὰ τέσσερα προσέχουν μὴν τρομάξουν τὸ ἐλάφι ποῦ βόσκει ἀνύποπτο.

2) Σέρνονται πίσω μὲ ρυθμὸ στὰ τέσσερα ἐνῶ κυττάζουν πάντοτε τὸ ἐλάφι. Οἱ πάνθηρες πηγαίνουν νὰ κρυφθοῦν πίσω ἀπὸ θάμνους πρὶν προσπαθῆσουν νὰ πλησιάσουν.

Τραγουδοῦν : Εἰς τοὺς κάμπους ροβολοῦν (δυὸ φορές).

3) Στὰ τέσσερα πάντοτε προχωροῦν τώρα μὲ προσοχὴ, ἐλαφρὰ καὶ ἀθόρυβα. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς καταλάβῃ τὸ ἐλάφι..

Τραγουδοῦν : Εἰς τὰ δάση κυνηγοῦν (δυὸ φορές).

4) Σέρνονται· ἡ κοιλιά ἀκουμπᾷ στὸ ἔδαφος· προχωροῦν μὲ δυσκολία γιατί πλησιάζουν· τεντώνουν τὸ ἓνα πόδι, κατόπιν τὸ ἄλλο, τὸ ἓνα χέρι, κατόπιν τὸ ἄλλο κ. ο. κ.

Τραγουδοῦν : Πούν' οἱ Μπαγκί ;

Κάπου ἐκεῖ!

Δίχως μιλιὰ

Μέσ' στὰ κλαριά.

5) Προχωροῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο πιδσιγὰ ἀκόμη καὶ πιδ ἀθόρυβα· πλησιάζουν τὸ βράχο, ὅπου εἶναι τὸ ἐλάφι.

Τραγουδοῦν : Δόντια ποῦ ἀστράφτουν
πόδια ποῦν' ἀθόρυβα
καὶ ματιές, ποῦ σκίζουν τὴ
[σκιὰ
πόδια ποῦν' ἀθόρυβα
καὶ ματιές, ποῦ σκίζουν τὴ
[νυχτιά.

6) Στὴ λέξι « νυχτιά » οἱ πάνθηρες σηκώνονται καὶ μὲ ἓνα πήδημα καὶ μιὰ φωνή ΧΙ! ρίχνονται στὸ βράχο καὶ ἀρπάζουν τὸ ἐλάφι (τὰ ξερὰ κλαδιά).—Μὲ τὴν κραυγὴ Γου·Γου οἱ πάνθηρες σχηματίζουν μικρὸ κύκλο γύρω στὸ βράχο βλέποντας πρὸς τὰ ἔξω· κρατοῦν τὸ κομμάτι τοῦ ἐλαφιοῦ μὲ τὰ δυὸ τους χέρια τεντωμένα ψηλά.

7) Οἱ πάνθηρες δείχνουν ἄγρια τὰ δόντια τους.

Τραγουδοῦν : Δόντια ποῦ ἀστράφτουν·

8) Πραχωροῦν μὲ ἐλαφριά καὶ ἀργὰ βήματα καὶ ρίχνουν τὰ κομμάτια τοῦ ἐλαφιοῦ στὴ θέσι τους στὸν κύκλο παρατάξεως ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν.

Τραγουδοῦν : Πόδια ποῦν' ἀθόρυβα.

9) Ἀκίνητοι ἀτενίζουν τὸν ὀρίζοντα μὲ τὰ χέρια ἀπάνω ἀπ' τὰ μάτια γιὰ νὰ ἴδουν μακρὰ.

Τραγουδοῦν : καὶ ματιές ποῦ σκίζουν τὴ σκιά.

10) Προχωροῦν πάλι ἐλαφρὰ ὡς τὸν κύκλο παρατάξεως ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν.

Τραγουδοῦν : πόδια ποῦν' ἀθόρυβα.

11) Κάθονται μαλακὰ ἐνῶ κυττάζουν πρὸς τὸ βράχο.

Τραγουδοῦν : καὶ ματιές ποῦ σκίζουν τὴ νυχτιά.

12) Τρῶνε τὸ κρέας ἐνῶ φωνάζουν 4 φορές :

Γου·Γου Γου·Γου

Πρέπει νὰ εἶσαι ἀρκετὰ καλὸς ἡθοποιὸς γιὰ τὸν χορὸ αὐτό. Πρέπει νὰ μάθεις νὰ παραμονεύεις, νὰ κρατεῖς τὸ ἓνα σου μάτι καρφωμένο στὸ ἐλάφι καὶ τὸ ἄλλο στὸν ὀδηγό, σὲ τρόπο, ποῦ ἀμέσως νὰ παρακολουθεῖς κάθε του κίνηση. Πρέπει νὰ ὀρμήσης μὲ ἓνα πήδημα καὶ ἓνα οὐρλιασμα σὰν πραγματικὸς πάνθηρας. Πρέπει νὰ εἶσαι συγχρόνως ἄγριος καὶ φοβερὸς καὶ ἡσυχος καὶ δυνατός. Ἄμα γίνουν ὅμως ὄλα αὐτὰ εἶναι ἓνας πραγματικὰ ὡμορφος χορὸς.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ χοροῦ μπορεῖς νὰ δοκιμάζεις μόνος σου στὸ σπίτι, φρόντιζε μόνον νὰ μὴ φοβίσῃς κανένα μὲ τὸ νὰ εἶσαι πολὺ ἄγριος ἢ μὲ τὸ νὰ ὀρμᾷς μὲ ἓνα βιαστικὸ πήδημα. Οἱ ἄλλοι δὲν καταλαβαίνουν καμμιά φορὰ τὸ ρόλο ποῦ παίζουμε.

ΑΚΕΛΑΣ

ΣΗΜ. Ἐπειδὴ ὁ χορὸς αὐτὸς εἶναι κουραστικὸς μποροῦν τὰ Λυκόπουλα νὰ διαιροῦνται σὲ δυὸ ὁμάδες τοὺς Χορευτὰς καὶ τοὺς τραγουδιστὰς.

Ὁ Πιγκουῖνος ἔχει στὴ διάθεση τῶν ἀναγνωστῶν του τὴν μελωδία τοῦ χοροῦ τοῦ Μπαγκήρα καθὼς καὶ ὄλων τῶν ἄλλων χορῶν. Τεχνικὲς δυσκολίες μᾶς ἐμποδίζουν νὰ τίς δημοσιεύσουμε.

Τὸ τραγούδι

Δόντια πού ἀστράφτουν
 Πόδια πούν' ἀθόρυβα
 καὶ ματιές πού σκίζουν τὴ σκιά
 Πόδια πούν' ἀθόρυβα
 καὶ ματιές πού βλέπουν στὴ νυχτιά
 Εἰς τοὺς κάμπους ροβολοῦν
 Εἰς τοὺς κάμπους ροβολοῦν
 Εἰς τὰ δάση κυνηγοῦν
 Εἰς τὰ δάση κυνηγοῦν
 Πούν' οἱ Μπαγκί;
 Κάπου ἐκεῖ
 Δίχως μιλιὰ
 Μέσ' στὰ κλαριά.

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΑΣ**ΔΑΣΑΚΙ ΓΛΥΦΑΔΑΣ**

Τώρα πού ἄρχισε ἡ ζέστη, μιὰ ομάδα 04 θελήσει νὰ βάλει στὸ πρόγραμμα τῶν ἐκδρομῶν τῆς καὶ ἓνα μπάνιο στὴ θάλασσα.

Βέβαια ἔμως μετὰ ἀπ' τὸ μπάνιο θὰ πρέπει νὰ προουλαχτεῖ ἀπ' τὸν ἥλιο σὲ κανένα κοντινὸ δάσος.

Αὐτὴν τὴν εὐκολία μᾶς τὴν δίνει ἡ ἐκδρομὴ στὴν Γλυφάδα.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει τακτικά ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία

Τὸ εἰσιτήριο κοστίζει 55 δραχμές.

Φτάνει κανεὶς στὸ τέρμα μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας περίπου.

Ἡ παραλία σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἔχει ἀμμουδιά, εἶναι ὅλο βραχάκια, ἀλλὰ πάντως εἶναι κατάλληλη γιὰ μπάνιο. Ἄν θελήσει κανεὶς νὰ πάει στὴν ἀμμουδιά πού εἶναι σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση μακρότερα, ἴσως μετὰ νὰ βρεθεῖ μυκρὰ ἀπὸ τὸ δάσος.

Γιὰ νὰ πάμε στὸ δάσος, παίρνουμε τὸ δρόμο πού ξεκινᾷ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, πού εἶναι στὸ τέρμα, γυρίζοντας τὴν πλάτη μᾶς στὴν παραλία.

Μετὰ ἀπὸ 10 λεπτὰ περπάτημα θὰ βρεθοῦμε στὸ δάσος. Τὸ ἔδαφος ἐδῶ, εἶναι πάρα πολὺ

**ΕΠΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ
ΟΡΕΙΒΑΤΕΣ**

(Συνέχεια)

Ἡ πρώτη μᾶς δουλειὰ ἦταν βέβαια νὰ συγυρίσουμε καὶ νὰ νοικοκυρέψουμε τὸ δωμάτιο ὅπου θὰ κατοικοῦσαμε. Ἐνα μεγάλο σύννεφο σκόνης σηκώθηκε μόλις ἀρχίσαμε νὰ σκουπίζουμε. Βήξαμε, δακρύσαμε, ἀλλὰ τέλος κατορθώσαμε νὰ δοῦμε τὸ πάτωμα ὅπως περίπου 04 ἦταν λίγα χρόνια πρὶν. Ὑστερα ἀρχίσαμε νὰ καρφώνουμε χαρτόνια στὰ παράθυρα γιὰ νὰ μὴν κρυώσουμε μέσα στὸ ρεῦμα. Ἀκόμα βρέθημε ἓνας τενεκεὺς πού με δύο τρία τούβλα κατόρθωσε νὰ διορθώσῃ κάπως τὴν καμινάδα τοῦ τζακιοῦ.

Μετὰ μισὴ ὥρα θεωρήσαμε ὅτι ἡ σκόνη

ὀμάλῳ καὶ μπορούμε νὰ παίξουμε ἕ,τι παιχνίδι θέλουμε: Ἀνίχνευσι, σκυταλοδρομία, παιχνίδια με μπάλα κ.τ.λ.

Τὸ δάσος δὲν ἔχει καθόλου τὴν ὄψη ζούγκλας. Τὰ δένδρα εἶναι ἀραιὰ καὶ μάλιστα τώρα τελευταῖα πού φρόντισαν νὰ τὰ ἀραιώσουν πιὺ πολὺ οἱ ξυλοκόποι. Ἀλλὰ πάντως μερικὰ δένδρα εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλὰ καὶ βρίσκει κανεὶς ἀφθονὴ ὠραία σκιά.

Τὸ ξεκίνημα γιὰ τὸ γυρισμὸ δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀργήσει περισσότερο ἀπὸ τὶς 6 καὶ μισή

Τὸ αὐτοκίνητο τὸ πέρνει κανεὶς πάλι ἀπὸ ἐκεῖ πού τὸ ἄφησε.

είχε κατακαθίσει αρκετά και ότι θά μπορούσαμε να φάμε τὸ μεσημεριανό μας. Περιττό ναμίζω να σᾶς περιγράψω αὐτὴν τὴν ἱεροτελεστία. "Όλοι θά ἔχετε ἀρκετὴ πεῖρα γιὰ νὰ τὴν φανταστεῖτε μόνοι σας. Ἀπόλυτη σιωπὴ διαδέχτηκε τὶς φλυαρίες μας καὶ ὁ καθένας προσηλώθηκε με μεγάλη προσοχὴ καὶ εὐσυνειδησία στὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός του.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἐντελῶς ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴ δουλειά μας εἴπαμε νὰ ἀναπαυοῦμε λιγάκι.

"Όταν σηκωθήκαμε ἦταν κιόλας ἀργά, τρέξαμε λοιπὸν στὸ δάσος νὰ μαζέψουμε λίγα ξύλα γιὰ τὸ τζάκι. Γυρίζοντας φορτωμένοι ξερὰ κλαδιὰ παρατηρήσαμε ὅτι ὁ καιρὸς δὲν ἦταν τόσο λαμπρὸς ὅσο τὸ πρωί. Βαριά σύννεφα σκέπαζαν τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ καὶ Γραῖγος δυνατὸς εἶχε σηκωθεῖ. Αὐτὸ μᾶς κακοφάνηκε λίγο, ἀλλὰ ἡ ἰδέα τοῦ ἀναμμένου τζακιοῦ ἔταν γύρω βρέχει καὶ μπουμπουνίζει μᾶς διασκέδαζε ἐξαιρετικά. «"Ε, δὲν πειράζει καὶ νὰ βρέξει» λέγαμε «θά βρέξει, θά ξεσπάσει καὶ αὔριο θά χουμε φένο καιρὸ γιὰ τὴν κορυφή, ἄλλωστε ὁ Βενιαμὴν φρόντισε νὰ μᾶς προμηθεύσῃ καὶ με πάπλωμα γιὰ νὰ μὴ κρυώσουμε.

Ὁ Βενιαμὴν ὅμως μᾶς κῦτταζε με ἄγριο βλέμμα μόλις γινόταν τέτοια κουβέντα καὶ δὲν εἶχε ὀρεξὴ νὰ γίνῃ καυγὰς γιὰ τὸ πάπλωμα.

Γυρίσαμε γρήγορα, μόνο ὁ Διγενὴς κάπου εἶχε πάει γιὰ κάποια δικιά του δουλειά.

Εἶχε ξεχάσει ὅμως γιὰ κακὴ του τύχη ἓνα κουτὶ γεμάτο κουλουράκια. Στὴ στιγμή ἓνα δυὸ ἀπ' αὐτὰ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἐξακρίβωση τῆς μαγειρικῆς ἱκανότητος τῆς μαγειρίσσας τοῦ Διγενῆ, καὶ πραγματικὰ ὅλοι θαυμάσανε (ἐκτὸς ἀπὸ μένα ποῦ δυστυχῶς νῆστευα) τὴν μεγάλη τῆς τέχνη. Μετὰ τρέξαμε στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ στολίσσαμε τὰ δωμάτια με κουλουράκια

Κρεμάσαμε παντοῦ, στὰ κρεμαστάρια μιᾶς ντουλάπας, στοὺς τοίχους, στὰ χερούλια τῆς πόρτας. Μόλις τελείωσε αὐτὴ ἡ δουλειά,

ὁ Διγενὴς φάνηκε κεφάτος νὰ γυρίζει. Περιμέναμε με ἀγωνία τὴν ὥρα ποῦ θά παρατηροῦσε τὸ ἔγκλημά μας.

Πραγματικὰ σὲ λίγο ἀνοίγει τὸ κουτὶ καὶ τὸ βρίσκει ἕδειο.

«"Αχ, κρίμας εἶχα κάτι νὰ σᾶς τρατάρω» μᾶς εἶπε.

«Σὲ εὐχαριστοῦμε τὸ εἶχαμε καταλάβει καὶ γι' αὐτὸ τραταριστήκαμε μόνοι μας»

«"Ε, ὅποτε τὸ θέλετε μοῦ τὰ δίνετε πίσω»

Ἐμεῖς πηγαίναμε νὰ σκάσουμε ὅπως δῆποτε κάτι θά εἶδε εἴπαμε. Περιμέναμε οἶπὸν νὰ δοῦμε ὡς ποῦ θά πάῃ ἡ ὑπομονή του, ἀλλὰ πρῶτα τελείωσε ἡ δικὴ μας.

«Ξέρεις» εἶπαμε «τὰ ἔχουμε κρύψει».

«"Ε, λοιπόν;»

«"Αν θέλεις πῆγαινε πάνω νὰ τὰ βρῆς»

«Βαριέμαι τώρα» μᾶς ἀπαντᾷ με τέλεια ἀδιαφορία. Τέλος ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἄδοξη ἀποτυχία τῆς φάρσας μας ἀνεβήκαμε ἐπάνω καὶ φέραμε πίσω τὰ κουλουράκια. Τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι ἔμαθα μετὰ πὼς ἦταν νηστήσιμα.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδιάζει, σὲ λίγο ἔξω, ἦταν πῖσσα στὸ σκοτάδι. Τὸ κέφι μας εἶχε κοπεῖ ἐντελῶς.

Τὸ τζάκι ἀνάφτηκε καὶ γρήγορα μαζεψήκαμε ὅλοι γύρω νὰ ζεσταθοῦμε. Ὁ ἀέρας ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ. Τὸ σπῆτι ἔτριξε ὅλο καὶ ψιλὴ βροχὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτει.

Καθισμένοι, κοιτάζοντας τὰ κλαδιὰ ποῦ καίγονταν καὶ ἀκούγοντάς τα νὰ τσακίζονται μιλούσαμε κάπου κάπου γιὰ τὴν αὐριανὴ μας ἀνάβαση στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ.

"Ἐτσι πέρασε ἡ ὥρα. Στρώσαμε τὶς κουβέρτες μας. ἐφάγαμε λίγο καὶ μετὰ καληνυχτιστήκαμε καὶ πλαγιάσαμε. "Ὁρεξὴ γιὰ νύκτες δὲν εἶχε κανεὶς. Δυὸ μεγάλα ξύλα εἶχαν μπεῖ στὸ τζάκι γιὰ τὴν νύχτα.

Τυλιγμένοι στὶς κουβέρτες μας τ' ἀκούγαμε νὰ τρίζουν καὶ νὰ μᾶ: νανουρίζουν

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΕΝΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟ
 ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΦΘΗΝΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ
 ΤΟΥ ΜΙΝΙΟΝ

- ΖΩΝΕΣ •
- ΦΑΝΑΡΙΑ •

ΜΕ ΣΤΗΛΗ ΚΑΙ ΛΑΜΠΑΚΙ ΚΟΜΠΛΕ

MINION
 ΧΑΥΤΕΙΑ